

Nr 2185

av herrar Brundin och Nilsson i Trobro
i anledning av Kungl. Maj:ts proposition 1973:207 med förslag om
beskattning av interna aktieöverlåtelse och avdrag vid taxeringen för
garantiavsättningar.

I Kungl. Maj:ts proposition 1973:207 föreslås en lagstadgad rätt till avdrag för framtida garantiutgifter. Att förslag nu framläggs till en sådan rätt att göra avdrag vid inkomsttaxeringen för skälig avsättning för att möta framtida garantiutgifter finner vi mycket tillfredsställande. Härigenom skapas i detta hänseende förutsättningar för den vinstberäkning enligt företagsekonomiska principer på vilken vår rörelsebeskattning är grundad.

Det sagda gäller emellertid delvis endast i princip. Genom att den föreslagna schablonberäkningen av den avdragsgilla avsättningen med vissa undantag skall tillämpas av alla företag kommer i praktiken en företagsekonomiskt motiverad avdragsrätt många gånger inte att kunna erhållas. Schablonmetoden innefattar exempelvis endast i begränsad utsträckning beaktande av den tid under vilken garantiutgifter kan förväntas uppkomma och inte alls någon anpassning till under beskattningsåret aktuell försäljningsvolym. Visserligen kan avdrag enligt utredningen medges om det verkliga avsättningsbehovet med hänsyn till kraftigt ökad omsättning eller mycket lång garantitid kan visas mera avsevärt överstiga avsättning enligt schablonen, men denna möjlighet framstår som alltför begränsad. För företag, som vissa år kan visa sig berättigade att tillämpa en avsättning efter utredning men övriga år får finna sig i att använda schablonen, måste också följden bli att de skattemässigt tillåtna avsättningarna ibland kommer att variera starkt år från år utan att motsvarande variationer gäller för det faktiska avsättningsbehovet.

Motivet för att inte låta företag som kan visa att det verkliga avsättningsbehovet är större än den avsättning som schablonberäkningen medger har av beredningen angetts vara kontrollsvårigheter. Detta skäl kan vi inte finna bärande. Dels bör givetvis såsom förutsättning för avdrag krav kunna ställas på ordentlig utredning, dels torde gälla att de fall som schablonen skall tillämpas på ofta är de minst svårutredda. Till detta kommer att enligt propositionsförslaget avdrag efter schablon inte skall medges, om det verkliga avsättningsbehovet är sådant att en lägre avsättning är motiverad. Det sist sagda innebär med andra ord att den skattskyldige i princip får göra avsättning med det belopp som svarar mot ett utrett avsättningsbehov, dock högst med belopp som erhålls vid tillämpning av schablonregeln.

Vi anser sålunda att skattskyldig, som på ett tillfredsställande sätt kan

utreda sitt avsättningsbehov, bör medges häremot svarande avdrag utan begränsning till belopp som svarar mot vad som erhålls vid tillämpning av schablonregeln.

Det torde få ankomma på vederbörande utskott att utforma erforderlig författningstext.

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen beslutar att avdrag för garantiutgifter måtte medges med ett belopp svarande mot redovisat, verkligt avsättningsbehov.

Stockholm den 3 december 1973

PAUL BRUNDIN (m)

N. YNGVE NILSSON (m)
i Trobro